

oppe i en stor Højde. De have et stort Stillads opstillet, og da de ere gaaede fra Stilladset om Aftenen, er der i Nattens Løb kommet en Person, som har savet to Stykker af Stilladset over men har føjet Stykkerne saadan sammen, at det ikke falder i Øjnene, men det er gjort saaledes, at den første Murersvend, der kommer til Stilladset næste Dag og ikke bliver opmærksom paa Skaden kan falde ned og efter Omstændighederne risikerer Liv og Lemmer. Dette har vedkommende ikke gjort for at hævne sig eller overhovedet for at tage Livet af en bestemt Mand, men af ren bølgeagtig almindelig Skadefryd. Det er en Person, der finder, at det er egentlig helt morsomt. Naar en Murersvend kommer næste Dag, og han eller hans Sager, hans Kalk eller, hvad det nu er, falder ned, og det enten er Kalktruget, der bliver slaaet i Stykker, eller det er Manden selv, saa er det jo morsomt. Det er ligegyldigt, hvilken af Delene der indtræffer, i begge Tilfælde er det morsomt. Et saadant Forhold som dette staar i Bølgeagtighed over de Voldsforseelser, der her foreslaas belagte med Legemsstraf. Der vil da blive indført en vis Ulighed i Straffen, som heller ikke er uden Betænkelighed; men dette føjer jeg stadig til, der erkendes at være en stigende Forbrydervirksomhed paa de Omraader, der sigtes til, og at vi ere Ministeren Tak skyldige for, at han er kommen med et Lovforslag desangaaende.

Naar vi se paa de Forbrydelser, Lovforslaget vil ramme, saa er der jo, som bekendt, to Slags. Der er først den specifikke Bølleforbrydelse, Vold mod sagesløs Person, og dernæst Voldtægt og visse andre Kønshedsforseelser. Jeg vil her tillade mig at gøre opmærksom paa, at det jo er to vidt forskellige Forseelser, som fremkomme af meget forskellige Kilder. Vold mod sagesløs Mand øves af den moralsk blaserede Person, for hvem alt er ligegyldigt; der er ikke nogen Lidenskab, som fører ham til Gerningen. Den anden Klasse af Forbrydelser, Kønshedsforseelserne, fremgaa af en ofte meget tilspidset og meget vildledt stærk Lidenskab. At et Forsøg paa at indjage Frygt vil virke forskelligt over for disse to meget forskellige Arter af Forbrydelser, er jo dog rimeligt. Er Forsøget heldigt ved den ene Art af Forbrydelser, er det ikke sikkert, at det vil være i samme Grad heldigt ved den anden Art. Ser man hen til den Lov, som vistnok er Forbilledet for den foreliggende, nemlig den engelske Garrotterloy af 14.

Juni 1863, som blev vedtagen i Anledning af Ting, som passerede i London, vil man finde, at det, som man der søgte at raade Bod paa ved Indførelsen af Legemsstraffe, egentlig var noget tredie, noget, som er meget forskelligt fra de to Forbrydelser, man har taget for her, nemlig Forbrydelser af moralsk Slaphed og Ligegyldighed og Forbrydelser af vildledt Kønslidenskab. Det, der fremkaldte Garrotterloven, var derimod forbryderisk Forretningsvirksomhed, et Komplot af egenyttige Forbrydere, som overfaldt enlige Vandrerere paa Londons Gader paa en vis bestemt Maade, nemlig ved at kværke dem bagfra, kaste dem om og berøve dem, hvad de havde hos sig. Det var altsaa et Komplot af forbryderiske Forretningsmænd. Har der over for dem med Nytte kunnet gøres Anvendelse af Pryglestraf som Afskrækkelsesmiddel, saa afgiver dette dog ikke noget sikkert Argument for, at det samme kan anvendes i de her foreliggende Tilfælde. Vi faa imidlertid at overveje det. Som sagt, der er et Onde at raade Bod paa, og lad os nu søge, hvorledes vi bedst kunne raade Bod derpaa. Der er et Middel, som vi ikke har forsøgt her hjemme endnu, men som dog ligger ganske nær. Man søger jo over den hele Verden for Tiden efter de passende Straffe. Man gaar med en Lygte og søger derefter, fordi man mærker, at de Strafarter, som have udviklet sig i det foregaaende Aarhundrede til de Former, som de nu have, ikke ere fyldestgørende. Man vil have noget nyt, men det er intetsteds fundet endnu. Med Benyttelsen af det gamle, vi have, er der imidlertid noget, som ikke er forsøgt endnu, det er de *lange* Tvangsarbejdsstraffe, og det er et Spørgsmaal, om vi ikke skulde kunne faa lidt Vejledning i noget, man har gjort i Sverige. Der har man en Lov af 12. Juli 1885, hvorved man for det første har givet en Myndighed til, at alle Løsdrivare — alle Løsgængere — kan man tildele Tvangsarbejde i *lang* Tid, ikke som hos os i en kort Tid. Og endvidere bestemmer denne Lov, at enhver, der straffes med 6 Maaneder, eller derover, Tvangsarbejde, er efter den Tid stavnsbunden. Han skal til sin Hjemstedskommune; der skal han blive, og hvis han begiver sig uden for denne, er han ifalden nyt Tvangsarbejde. Jeg vil ikke paastaa, at de vises Sten her er funden, men det er noget, det er værd at tage under Overvejelse, om man ikke ved Anvendelse af langt Tvangsarbejde — muligvis i Forbindelse med efterfølgende Internering paa en eller anden Maade —